MARGUERITA BRYANT

ETT VAGAT GIFTERMÅL

TILL SVENSKA

AV

M. ISBERG.

"Moor End.

Kära Dora!

Förlåt att jag skrev så kort och ovänligt i går. Jag återkommer för att framställa min önskan på ett annat sätt. Jag ber dig i stället för att befalla. Vill du lova mig att inte börja syssla med sådana där "andesaker". Och vill du låta mig slippa uppgiva några skäl och tro mig, då jag säger, att det finns orsaker, som göra, att min hustru bör avhålla sig från allt, som har samband med dylika seancer. Jag har all anledning att försöka hindra var och en jag håller av från att vara med om sådt. Om du ville ge mig det löftet, skulle jag sova bättre.

Din tillgivne Stephen."

Dora brukade alltid riva de brev hon fick, så fort hon läst dem, men detta behöll hon. Varför skulle hon inte ha kunnat säga sig själv. Hon skrev och sade Herron att han kunde sova lugnt. Det var ingen uppofring alls för henne att ge honom det löfte han bad om.

Om detta andra brev hade hon ingen lust att tala med Judith.

Ett par dagar senare träffade någon i det spiritistiska sällskapet på henneere i hallen — det hade regnat hela dagen — och försökte övertala henne att vara med om en seance på eftermiddagen i stället för en av medlemmarna, som var bortrest. Judith, som satt i närheten och läste en tidning, tittade förstulet upp och gav akt på Dora med stort intresse.

Dora visade tydligt, att saken inte frestade henne.

— Det frestar mig inte alls, fru Rich, sade hon. Och om det också gjorde det, så skulle jag inte kunna vara med. Min man tycker inte om sådant där.

Judith lade ifrån sig tidningen och brast i skratt.

— Det låter kostligt från en nutidskvinnas läppar, fru Rich. Inte sant, sade hon. Fru Herron överger sin kära man i veckotal och är ute och roar sig på egen hand, och ändå vill hon inte försöka sig på litet oskyldig spiritism, bara för att han inte följer med sin tid. Du är en humorist, Dora. Jag börjar tro, att du är rädd för honom.

Dora steg upp, mycket rak i ryggen.

— Jag tror, att det upphört att regna, sade hon. Jag har lust att ta en promenad. Jag är säker på att ni kan finna ett mycket lämpligare subjekt i någon annan, fru Rich.

— Ni får försöka med andra medel, om ni vill ha henne med fru Rich sade Judith och följde Dora med road blick.

Fru Rich rätade lite på sig.

— Jag är verkligen så gammalmodig själv, fröken Adams, att jag respekterar ett sådant skäl som fru Herrons. Jag tycker det är mycket rätt av henne att foga sig i sin mans önskan. Han är väl en sjukling kan jag tro.

— Jag har aldrig sett honom, svarade fröken Adams och tände en cigarrett. Och av det lilla jag hört om honom intresserar han mig inte.

— Vi vill ha fru Herron med på vår seance, därför att fröken Clarkson drömde mycket egendomligt om henne förra natten. Hon drömde att fru Herron gick vid randen av ett brådjup, och bakom henne syntes en svart skugga.

— Det är klart, att det skulle göra det, om solen sken, mumlade Judith mera för sig själv och fortfor högt: Det skulle ni ha berättat för henne.

— Det gick inte an att göra det, om vi skulle få någon verklig nytta av hennes medverkan. Men det kan naturliktvis inte komma i fråga att be henne vara med nu, då hennes man opiliar det.

Fru Rich tog sin stickning och gick upp till sig. Det var mycket trevligt i hallen, men hela hennes lilla kotteri var borta, och hon fann inte nöje i att sällskapa med den rödhåriga unga damen med den skarpa tungan och ständigt och jämt en cigarrett mellan läpparna.

Hallen var tom efter fem minuter, ty Judith hade upptäckt en m. invägg i oster, som inspirerade henne till någon ny fantasi hon ville fästa på duken.

Dora hade satt på sig en kappa och gått ned till stranden.

Det fanns stunder, då hon hjärtligt avskydde Judith, men å andra sidan var det ett nöje att se hur frisk och duktig Judith blivit under färdens lopp, och på det hela taget gick hon ju sina egna vägar en så stor del av tiden, att Dora kunnat stå ut med henne längre, än John haote ansett troligt.

Det ville verkligen ganska mycket till för att rubba Doras sinnesjämvikt, som snarare hade sin rot i att vad andra människor sade eller gjorde var henne likgiltigt än något medfött tålamod med nästan.

På sista tiden hade hon i alla fall haft en sårbar punkt, och det hade Judith genast upptäckt. Hon tyckte inte om, att man talade ironiskt eller nonchalant om hennes man.

— Fast det är då knappast den rätta benämningen på honom, hade Judith en gång sagt på sitt släpande sätt. Han är snarare din bankir.

Och det låg så pass mycket sanning i det yttrandet, att det lämnade ett sting efter sig.

I dag var hon emellertid riktigt ond. Hon hade inte sagt Judith mycket om Stephen Herron, och det var just felet med det hela, fast hon inte insåg det. Ty Judith tyckte inte om, att Dora trots sitt skenbart öppna väsen var mycket reserverad och tystlåten i allt som rörde hennes privatliv. Huru Judith visade sig olntresserad och likgiltig, brann hon av begär att få veta mera om Dora och Moor End och herr Herron.

— — —

Den stig Dora följde var uthuggen i klippan och gick i bukter längs strandremsan, som med sina mangavikar och inskärningar utgjorde platsens största behag. Nedanför stigen sköljde havet vid flodtiden över klippans fot, och då det var ebb kunde man i det grunda vattnet se en hel lång rad av större och mindre klippblock. Strida strömdrag svepte runt dessa klippor och drogo ned sjötången i djupet. Stigen förde till en liten grotta, dit Dora ofta gjorde en promenad. Den låg högt över vattenytan, minst tjugo fot, och då man bilade ned, tycktes vattnet därnere hänga som en spegel. Men det var en falsk spegel, ty om man kastade ned en träbit över klippranden fördes den genast ut till havs av något strömdrag under vattenytan.

Dora satt en stund i grottan och undrade om hon skulle lämna Mosthen. Judith vore nog inte hägad att göra det, ty hon höll på med en tavla som, då lika väl vad likheten med den plats den skulle återge kunde vara målad i staden tyckte Roda.

Hon var så van att ha grottan för sig själv, att hon blev både förvånad och förargad, då hon hörde steg närma sig. Ännu mer förargad blev hon, då hon upptäckte vem det var som kom. Det var ingen mer och ingen mindre än den individ om vilken hon talat med Judith.

Han kom in i grottan och såg sig nyfiket omkring. Dora hoppades, att han snart skulle ge sig av, ty hon hade inte själv lust att gå sin väg, för att han kommit. Men hon reste sig likväl upp och stod och tittade ned över klippranden på ett stim glittrande småfiskar, som jagade varandra över den vajande sjötången.

Den främmande individen kom också fram och ställde sig bredvid henne. Och så kom han närmare och så — en hastig knuff, ett skri och Dora föll ned i djupet under dem.

Hon sjönk djupt men kom åter upp till vattenytan och lyckades hålla sig uppe. Det fanns ingenting att ta fatt i och ännu mindre något fotfäste i den branta, kala och slippriga klippväggen. Hon skakade håret ur ögonen och blickade uppåt. Han stod kvar på samma plats däruppe och tittade ned på henne. Han var mycket blek, och de alldagliga dragen hade stelnat till, men på samma gång såg han nöjd ut. Han snodde de tjocka vita händerna om varandra, medan han betraktade henne några ögonblick med begrundande blick. Och så vände han sig bort, och hon hörde honom gå sin väg med samma spänstiga steg, med vilka hon hört honom komma.

Hon hade inte ropat. Hon hade inte haft nog luft i lungorna att kunna göra det. Det tog alla hennes krafter i anspråk att hålla sig uppe över vattenytan och motstå strömdraget. Till sist lyckades hon befria sig från kjolen, och då hon gjort det, lade hon sig på rygg och flöt en stund för att återfå sina krafter. Men nu fångades hon riktigt in i strömfåren. Hon drev allt längre bort, och då hon till sist intog rätt ställning igen, fann hon att hon var framme vid en klippa, som var betäckt av sjötång. Hon fattade tag i sjötången och höll fast sig i den.

Det gav henne några ögonblicks andrum. Hon släppte inte taget utan släpade sig fot för fot upp på klippblocket, vars spets låg över vattenytan.

Hon satte sig på den skrovliga stenen, som var över dragen med sjögräs och snäckor, och tillmätade hårt, alldeles yr i huvudet. Hon gjorde intet försök att tänka, förrän det klarnade för hennes blick och svalkande vattnet omkring henne antog vanliga dimensioner.

För några år tillbaka hade Dora fått det ena priset efter det andra i simning i kallbadhuset i Paddington — pris i dykning, simning under vattenytan, räddningsförsök, simning med kläder på, avklädning i vattnet och mera dylikt — och den färdighet hon förvärvat sig på den tiden kom henne nu väl till pass.

Hon saknade inte mod, men hon var också klok och förståndig, och av vad hon redan prövat på insåg hon, att hon inte kunde nå land utan hjälp, ehuru hon inte var på stort mer än hundra meters avstånd från en liten vik med klippstrand. Vattnet sjönk allt hastigare. Hon kunde se, där hon satt, hur en liten flod rann ut i havet, och antagligen var det från den det starka strömdraget kom. Ingen människa syntes till på stranden i den lilla viken eller på klippromenaden. Några fiskarbåtar skymtade på mycket långt håll, men ingen tycktes komma åt den sida, där hon befann sig.

Det återstod henne ingenting annat att göra än att vänta och hoppas, att någon båt så småningom skulle komma även åt detta håll.

Hon hade god tid att tänka nu.

Och så småningom började hon samla sina tankar omkring vad som passerat. Var det en shnesrubbad hon råkat ut för? Vem var den karlen med det feta ansiktet och de tjocka vita händerna. Var det en slump att hon så ofta träffat honom på sin väg på sista tiden, eller hade han följt efter henne i någon bestämd avsikt?

Hon ryste av kold, men minnet av den blick, som mött hennes, då hon kämpat för sitt liv, kom henne att rysa om igen.

Vad kunde det ha att betyda.

Ingen människa skulle tro henne, om hon berättade historien. Hon var själv en främling på platsen, och hon visste inte namnet på den, som knuffat henne i vattnet, eller varifrån han kom. Om hon anklagade honom för mordförsök, skulle han naturligtvis förneka det. Hon hade inga vittnen.

Men att han inte var sinnesrubbad, därom kände hon sig mer och mer övertygad, då hon tänkte närmare på saken. Det var helt enkelt ett överlagt mordförsök.

Det var inte lätt alls att hålla sig kvar på klippan. Hon måste ligga på knä och hålla i det hala sjögräset och beslutsamt kämpa emot tanken, att mördaren kanske ändå till sist skulle vinna sitt mål.

— Jag har varit i vattnet i två timmar i sträck förr, sade hon sig, men hon visste också, att det varit under andra förhållanden. Hon var nästan stel av köld och sjötången ville ständigt glida undan henne.

Till sist föll en skugga över vattnet och hon hörde en röst från en fiskarbåt, som just seglade om udden.

Hon kunde inte höra vad rösten sade, men seglen togos ned, och två par åror sänktes i vattnet. Efter några sekunder låg båten vid den klippa, varpå hon låg på knä. En gubbe räckte henne en rock av vaxduk. Hon märkte, medan hon drog den utanpå den gosskostym, i vilken hon uppträdde, att gubben satt den yngre mannen i båten till att syssla med fiskedonen tills hon skulle vara i ett mera presentabelt skick, och hon kunde trots allt inte låta bli att smile.

— Vad har ni haft för er? frågade gubben barskt då han hjälpte henne över i båten.

— Jag föll ned från klippan däruppe. Lyckligtvis är jag simkunnig, och jag fick av mig kjolen annars skulle jag aldrig ha kunnat hålla mig uppe. Det är ett starkt strömdrag just här.

— Jo, det vill jag leva. Herren behöver er väl till något. Var ska vi sätta er i land?

— Därborta viken, så är ni snäll. Därifrån kan jag springa upp till mitt hotell. Om ni kommer dit senare ska hämtar er rock, ska jag tacka er bättre.

— Tacka vår Herre. Och lägg er mellan lakan med detsamma och drick kokhett te.

— Eller en grogg? föreslog hon och hackade tänder men bjöd till att smile.

— Det är många, som tycker det är bättre. Men sådant gift kommer aldrig inom mina läppar, och jag råder ingen annan till att ta det heller. Se upp, Job.

De hade svårt att komma i land, ty det var ingen lek att ro i detta farvatten, och då de äntligen lade till vid stranden, sågo de riktigt stolta ut över sin bragd.

Dora steg ur båten. Hon kände sig stel i hela kroppen och såg sig omkring. Ingen syntes till, och hon gruvade sig för att gå upp till hotellet ensam, utsatt för ett nytt möte med mannen med det pussiga ansiktet.

Hon stod på väg att be fiskaren komma med henne, då hon märkte, att det var hans avsikt att göra det oombedd.

— Det finns väl någon, som tar hand om er därnppe, hoppas jag? anmärkte han, då de begivit sig på väg.

Det lät på hans ton, som om han ansett, att hon varit ett okunnigt barn, som gjort någon odygd och förtjänade stryk av sin sköterska. Dora hade riktigt svårt att inte brista ut i ett hysteriskt skratt.

På terrassen utanför hotellet satt Judith ännu med sin skissbok och rojade till Dora, att hon hade något att visa henne, men så märkte hon plötsligt, att inte allt stod rätt till.

Dora hade emellertid nu hunnit tänka ut, hur hon skulle besvara alla frågor hon hade att vänta sig.

— Jag föll över klippranden — det väl svindel, tänker jag — och hade ganska svårt att nå fram till en sittplats. Den här vänlige fiskaren räddade mig från min öde ö, som var mycket obekvämare än Robinson Crusoes.

Forts. i nästa nr.

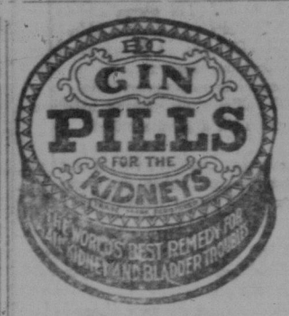

Reumatism

förorsakas av njurarnas uraktlåtenhet att bortskaffa urinsyrans gifter från blodet. Gin Pills giver lindring genom att neutralisera denna syra och återställa njurarna till sin normala verksamhet. 50 cents per ask hos alla apotekare.

Guds Folks Sabbatsvila.

För S. C. T. av Carl Wrick.

"Det står för Guds Folk en sabbatsvila återstår."
Hebr. br. 4:9.

En sann kristens hela liv är en enda lång arbetsdag. En arbetsdag, fylld av vedermöda och oro. Mangen gång vilja de domnade lemmarna uppgiva arbetet och den trötte anden längtar efter ro och vila.

Den enda verkliga uppmuntran till fortsatt verksamhet, till fortsatt strävan finner människan i Guds löftesord.

Det är förunderligt vad Herrans Ord kunna och förmå hugsvala och hjälpa i allt.

Vilka sköna löften har icke Gud givit åt de sina, löften om att han vill vara med dem alltid, att kraft skall givas, att Han går före, att Han leder.

Han ger uppgifter, stundom stora och överväldigande; men aldrig har Han lagt en för stor börda uppå.

En kristen bör glädja sig över de uppgifter Herren givit honne. Hennes lust bör vara att tjäna. Och Herren har i sin nåd lovat henne en stor och övermåttan härlig lön. Ty: "Det står för Guds Folk en sabbatsvila återstår . . ."

Det är icke alltid som Herren säger: "Skörta upp din klädnad, red till mig måltid och betjäna mig." Han talar ock om ett "sedan", om vilan och lönen. Han har uppunnat de sina, att i hoppet glädja sig över det goda, som han har i förvar och i beredskap att giva dem i evighetens värld. Det är en kristens rätt att fröjdas i hoppet. Icke såsom över något, som hon med sitt arbete rättelligen förtjänat — hon är ju i allt en ovärdig tjänare — utan just över vad Herren i nåd vill giva.

Och en gång lider arbetsdagen mot sitt slut. Efter mödan och det tunga arbetet kommer aftonen med sin svalka och den eftertraktade vilan. Den lugna hamnen öppnar sin trygga famn för den trötte seglaren över livets hav.

Stormarna lägga sig, oron stillas när aftonens skuggor sakta falla. Det är gott att få nedlägga vandringsstaven. Det är gott för den fromme att få lyssna till den sista kallelsen, till fridsbudet från den gode Husbonden. Ljuvlig frid. Se där Herrens gåva åt sina arbetare, sitt barn. Det blir en högtidsdag för en trogen själ, när hemkallelsen kommer. Då fylles hon med fröjd som en ny Simeon, som lovar Gud, att han, tjänaren, får fara hädan i frid. Då finnes ingen längtan att dröja kvar, att haka sig kvar vid livet och de fåfängliga tingen i en ond och farlig värld.

Nej hon sjunger med psalmsångaren:

"Farväl nu vill jag somna
Och fridens hem bebo, . ."

Hon kan sjunga om en ljuvlig och härlig vila, den av Gud utlovade:

"Ack ljuv är vilans läger
och natten snart förbi, . ."

Det löftesordet står fast: "Saliga äro de döda, som i Herran de hare ter, ja, säger Anden, de skola vila sig från sitt arbete . ."

Så hälsas Döden som en salig befriare, som övergången till det rätta, det sanna livet, såsom en sömn, en god och trogivande vila för ett Guds barn.

Ja, "Saliga de' som få från jordens öden
Somna i Jesu Kristi tro i Boden.
Herren skall föra deras själ ur nöden.
Hem till sin glädje . ."

Den vilan är ljuv. Den vilan störes ej vad världslarm och oro. Den fromme sover gott. Herrens frid överträcker hans grav, hans boning i den moderliga jordens famn.

"Jag vet mig en sömn i Jesu famn
När döden mitt timglas tömmer.
Mig beredes en bädd i jordens famn.
Så moderligt hon mig gömmer. . ."

Där över graven reses korset, tecknet till att hon kämpat ut och vunnit; Långfrédagens kors, varmed också påskens uppståndelserop förbinder sig: "Han lever och vi skola ock leva."

Ja, vad är då livets möda mot en vila i Jesu namn, i Jesu hägn? Vad är då döden för den fromme?

"Döden är uppsvulgen uti segern,
Jesu seger. Ja, du är död, var
är nu din udd och du helvete, var
är din seger? Pris vare Gud, som
oss segern givit genom vår Herre Jesus Kristus."

Efter natt skall morgon randas. En gång skall evighetens ljusa morgon gry, då Herren från jordens mull, från havets botten från öknars sand, kallar de sina i den stora uppståndelsen till sig vid trumpeters klang och basuners ljud. Då begynner på allvar Guds Folks sabbatsvila:

"De himmelska portarna öppnas då,
I staden ingå de fromma.
Gud låte oss alla den stranden nå,
där livets träd står i blomma.
Gud skänk oss den glädje för Kristi
skull,
Att ingen må vilse komma!"

Sverige-Nyheter

Forts. från sid. 6.

saret, där blodförgiftning konstaterades. Gustafsson har nu avlidit. Han efterlämnar hustru och sex minderåriga barn i små omständigheter.

VÄSTERBOTTEN.

Umeå ynglingen hade drunknat. Från sitt hem i Umeå försvann ynglingen Karl Göstå Lundmarck. Har nu återfunnits död. Tidigt på morgonen upptäcktes strax söder om staden fotspår, som ledde ut till en vak i älven och vid företagna dragningar återfann man den försvunnes lik. Ynglingen var född 1909.

VÄSTERGÖTLAND.

Brandbil och spårvagn i kollision. Häromdagen inträffade en svår sammanstötning mellan en brandbil och en spårvagn på Första Långgatan i Göteborg, randbilen var på utryckning till en mindre eldsvåda. Brandbilen välte och en del av dess besättning kom under densamma och ådrog sig skador. Svårast skadad blev verkmästaren Thure Hjelmgren, som fick ena benet avslitet, randcheten kapten Gustaf Ekstedt erhöll skador i bröstet och fyra andra av brandkårens folk erhöllo mindre blessyrer. De fördes till Sahlgrenska sjukhuset. Enligt vad polisen meddelar hade bilen stående i sned vinkel mot spårvagnen av den sistnämnda skjutits ett tiotal meter framåt innan spårvagnen kunde stoppas, varav torde framgå att spårvagnen haft ganska hög fart vid olyckan. Ett senare meddelande angiva att verkmäst. Hjelmgren avlidit av skadorna.

Fartygskollision, som står befälhavaren dyrt. Göteborgs rådhusrätt har sedan i maj 1927 handlagt en skadeståndsprocess mellan rederiet för ångaren Thetis från Karlstad samt fartygets befäll. kapt. John Olsson Helmer, kärande, och befälhavaren på det i Norge hemmahörande ångfartyget Geir, kapten H. M. Hansen, svarande, med anledning av de båda fartygens kollision i Göteborgs hamn den 4 maj 1927. Geir rände på Thetis, som fick främre delen av förskeppet uppriven och därefter sjönk med hela sin last. Fartyget blev sedan upptaget och bärgat. På torsdagen meddelades utslag i målet. Rätten fann styrkt, att Geir icke som den bort gått på styrbordssida om farvattnets mitt, vartöv Geirs vakthållande måste anses ha förfarit felaktigt. På grund härav ansåg rätten Geirs befälhavare ersättningsskyldig för all den skada, som genom kollisionen åsamkats käranden, vartöv kapten Helmer torpliktades att till käranden utgiva skadestånd med 27,933 kr. jämte 5 proc. ränta från den 12 maj 1927.

VÄSTMANLAND.

Mordgåta från 1902 nu inför sin lösning? En 27-årig mordgåta i Skinnskatteberg? En 27-årig mordgåta i Skinnskatteberg i Västmanland synes enligt St.-T. nu stå inför sin lösning. En dag på våren 1902 hittades en 30-årig kvinna Maria Flodin död på stranden till sjön Nedre Vättern invid Skinnskattebergs bruk. Hon företedde tydliga märken efter yttre våld men det oaktat begrovs hon i vanlig ordning utan att man först anställde ordentlig polisutredning. Någon obduktion blev det aldrig tal om, men den läkare, som skrev dödsattestannan person. Saken tystädes dock men sade emellertid i sitt intyg klart ifrån att kvinnan tydligen dödats av ner men nu har polisen efter direkt ångivelse mot en viss person satt igång en ny utredning. Den för brottet utpekade är redan häktad men icke för det föreliggande eventuella mordet utan för olaga brännvinshantering. Den häktade hade varit sedd tillsammans med Maria Flodin den kväll mordet skulle ha förövats, och det är dessutom, förklarade landsfogden i Västerås, även en del andra omständigheter som tala för hans skuld. Några absolut bindande bevis har man ännu icke lyckats åstadkomma.

ÅNGERMANLAND.

En egendomlig olyckshändelse inträffade nyligen i Björna. Kassören A. Alm i Åsele, anställd i a.-b. Gideå-Husums tjänst, befann sig på ett tillfälligt besök på bolagets kontor i Björna och övernattade därstädes. I rummet bredvid Alms låg en annan person. Mitt i natten vaknade denne och hörde genom väggen Alm jämra sig. Man gick in i Alms rum och fann rummet fullt av rök och Alms säng så godt som upphrunnen. Alm låg sovande eller bedövad av röken i sängen, och räddades nu från en säker död. Han var dock allaredan svårt bränd och infördes till örnsköldsviks lasarett, varifrån meddelades att tillståndet var ganska allvarligt.

ÖLAND.

Den öländska järnvägstrafiken. Trafiken på norra linjen till Böda inställdes helt den 26 februari. Söderut har ploglok med åtskilligt besvär forcerat banleden Färjestaden—Mörbylånga. Ploglok utgingo från Borgholm söderut, och det ordinarie tåget strax efteråt för att söka nå Färjestaden, hvarpå man hoppades kunna hinna tilbaka på eftermiddagen med posten.

ÖSTERGÖTLAND

Mangårdsbyggnaden vid Svenska ridcarhusets egendom Lefverstad i Borgs socken nedbrann den 23 febr. till grunden, utan att man hann rädda något annat än ett piano och några stolar. Egendomen arrenderades av disponenten T. Jakobsson, Norrköping, vilken ej blott hade ett nytt värdefullt bohag utan även nyligen låtit restaurera huset för 5,000 a 6,000 kr.

Kretsteater i Norrköping. Den kommitté av representanter för de genom lotterimedel statsunderstödda svenska teatrarne och andra teaterorganisationer, vilken haft i uppdrag att granska teatersituationen och teaterns framtid, huvudsakligen i landsorten, har ingått med en framställning till k. m:t om medel till anordnandet av en kretsteater i Norrköping. Kommittén begär ett anslag av 100,000 kronor för ändamålet, men anser att dessa medel icke skola ställas till förfogande förrän en lokal organisation, omfattande hela den planerade kretsens verksamhetsområde, bildats.

Kassörskan vid östergötlands enskilda banks kontor i Norrköping, fröken Anna Nystedt, inställde sig den 28 febr. hos kriminalpolisen och angav sig själv för förskingring av bankens medel. I en till banken ingiven redogörelse för oegentligheterna uppger fröken Nystedt själv att de förskingrade medlen uppgå till ett sammanlagdt belopp av 20,000 a 25,000 kr. Tillgreppen började år 1916 och ha kunnat döljas genom att hon manipulerat med sparkassaböcker. Fröken Nystedt hade under krisåren spekulerat i aktier, men på detsamma gjort förluster, som hon måste täcka, och därvid använde de tillgripna medlen. Hon är född 1889 och har sedan 1907 varit anställd vid Östergötlands enskilda bank.

Personer som känna sig så här, taga Nuga-Tone och känna sig så här.

Har ni öfveransträngt edra krafter. Arbetet för mycket? Förbrukat för mycket nervenergi? Sitt ut er? Äro edra vitala krafter utförda och trötta? Känner ni er utkörd — trött och nedstämd när ni stiger upp på morgonen? Är ni sjuklig, utmattad, i undervikt?

Miljoner män och kvinnor i alla delar av världen — och haft svag hälsa, svaga nervenergier, vigör, vitalitet — ha i Nuga-Tone funnit just det de behöfde för att återvinna sina krafter. Den gav dem nv styrka, sänkte nervös, mera kraft och fart.

Om ni icke är så frisk som ni borde vara, er energi icke räcker till, ni saknar styrka och lätt utmattas på grund av en [illegible] nedsatt hälsotillstånd, gör ett försök med Nuga-Tone — det är det bästa av alla stärkande medel. Nuga-Tone är [illegible] av [illegible] gamla [illegible] av [illegible] av [illegible] av